

Инокентий.

(Смѣло) Тогава върви! Знай, че азъ не се боя отъ никого, отъ нищо!

Тодоръ.

(Изгледва ядно) Да, азъ ще ида и знай, че ще сторя всичко за да не падна азъ. За жертвата не мисля (излиза).

Инокентий.

(Сѣда. Обърва глава и гледа прѣзъ дима подиръ Тодора).

V

Веднага влиза Еремия,

Еремия.

(Отива направо) Здрависвамъ те, чичо! Днешната ти рѣчь бѣше отлична! Ти произведе силно впечатление.

Инокентий.

(Слѣдъ дълго мълчание) (Погледва равнодушно) Рѣчь на увлѣченъ човѣкъ.

Еремия.

Та какво отъ това?

Инокентий.

Не бива да се увлича толкова човѣкъ.

Еремия.

Напротивъ, азъ намирамъ, че всичко бѣше тѣй добрѣ казано: и тѣй измѣрено. Да, наистина, въ нея имаше много енергия, много жлъчь, но това сѣ достоинства.

Инокентий.

(Замисленъ) Увличамъ се, увличамъ се! А пъкъ една рѣчь за да подѣйствиува, трѣбва да бѣде здържана, тактична.